

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **A. H.**, proti žalovanému: **Nejvyšší správní soud**, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2016, č. j. 8 As 53/2016 - 49, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 19. 7. 2016, č. j. 31 A 75/2016 - 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podáním ze dne 13. 7. 2016 označeným jako „*správní žaloba*“ domáhal u Krajského soudu v Brně (dále jen „*krajský soud*“) zrušení usnesení Nejvyššího správního soudu označeného v záhlaví. Krajský soud usnesením uvedeným rovněž v záhlaví toto podání podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.) odmítl, neboť v uvedené věci nebyla dána pravomoc krajského soudu o podaném návrhu rozhodnout.

Žalobce (dále též „*stěžovatel*“) podal proti usnesení krajského soudu kasační stížnost, ve které vznesl námitku podjatosti členů senátu krajského soudu a dále namítl, že napadené usnesení je „subjektivní, zmatečné, v rozporu s dobrými mravy, Ústavou ČR a zákony ČR“ a je nepřezkoumatelné. Krajskému soudu dále vytýkal, že nesprávně označil žalovaného, v řízení u krajského soudu „*nejednal zákonný soudce*“, „*rozhodoval nepříslušný úřad*“ a „*neproběhlo řádné veřejné soudní jednání o žalobě, protože stěžovatel nesouhlasil s postupem podle § 51*“. Krajský soud v Brně je podle stěžovatele soudem „*tajným*“ a

předsedkyně senátu podle jeho názoru „zneužívá svých pravomocí tím, že úmyslně a svévolně překrucuje zákony“, a je podjatá, neboť „k rozhodnutí o žalobě nepotřebuje účastníky řízení a vystačí si sám se svými subjektivními tvrzeními“. Lze tedy říci, že obsahem kasační stížnosti je stručně řečeno nesouhlas s napadeným usnesením krajského soudu pro rozpor se zákonem.

Nejvyšší správní soud vyhodnotil okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje u soudu svá práva, jako projev svévolného a účelového uplatňování práva (srov. k tomu obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2012 č. j. 2 As 45/2012 - 11, všechna citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Stěžovatel svá práva uplatňuje převážně zjevně šikanózním způsobem a nesoudí se veden snahou o meritorní řešení sporu, nýbrž pro samotné vedení sporu. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve věci stejného stěžovatele vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 6 As 262/2015, stěžovatel je „... opět veden snahou vést „spor pro spor... užívá institutu správní žaloby jako náhrady za kasační stížnost, tedy aby napadl u jednoho krajského soudu rozhodnutí jiného krajského soudu, případně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, přičemž tyto své úkony dále řetězí – a kasační stížnost ...je tak zcela zjevně bez naděje na úspěch. ... Zdejšímu soudu je totiž z úřední činnosti známo (srov. např. věci vedené pod sp. zn. 7 As 176/2012 či sp. zn. 2 As 245/2015), že shora uvedené výzvy vůči stěžovateli obvykle neplní svůj účel a nevedou k řádné procesní přípravě řízení. Tyto výzvy naopak rozehrávají písemný „ping pong“ mezi stěžovatelem a zdejším soudem, který prodlužuje řízení o kasační stížnosti o několik týdnů až měsíců. Stěžovatel zpravidla požádá o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud však tyto žádosti zamítne, neboť shledá kasační stížnost zjevně bezúspěšnou. Výsledkem řízení pak obvykle bývá jeho zastavení pro nezaplacení soudního poplatku (viz např. usnesení ze dne 4. 11. 2015 č. j. 2 As 223/2015 - 43 či ze dne 8. 10. 2015 č. j. 3 As 185/2015 - 40, která byla stěžovateli doručena a jejich obsah je mu proto znám).“ (cit. z usnesení č. j. 6 As 262/2015 - 7 ze dne 30. 11. 2015).

V evidenci zdejšího soudu je vedeno ke dni podání kasační stížnosti celkem 382 spisů, kde stěžovatel vystupuje v pozici stěžovatele, resp. navrhovatele. Z evidence zdejšího soudu je dále patrné, že množství stěžovatelem vedených sporů se v průběhu času zvyšuje. Pouhá skutečnost, že stěžovatel vede takové množství sporů, přirozeně sama o sobě neznamena, že by jeho žádostem nemělo být vyhověno. Rozhodující je seriozita a stereotypnost stěžovatelem vedených sporů, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů.

V souladu se zásadou hospodárnosti řízení proto Nejvyšší správní soud nepřistoupil k provedení dalších procesních úkonů, tj. netrval na zastoupení advokátem. Ani případné ustanovení zástupce by totiž nemohlo zvrátit závěr soudu, že kasační stížnost musí být z výše uvedených důvodů odmítnuta. Jednalo by se tak o bezúčelný a zcela neefektivní postup (k obdobnému postupu v jiné věci stěžovatele srov. usnesení NSS ze dne 11. 6. 2014, č. j. 3 As 109/2014 - 10; přiměřeně srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 11. 2012, sp. zn. II. ÚS 4256/12, nebo ze dne 14. 11. 2012, sp. zn. III. ÚS 4255/12).

pokračování

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) za použití § 120 s. ř. s.

Uplatněnou námitku podjatosti soudců krajského soudu, kteří ve věci rozhodovali, posoudil Nejvyšší správní soud jako opožděnou. Jednou z podmínek pro rozhodnutí soudu o vyloučení soudce z projednávání a rozhodování určité věci podle § 8 odst. 5 s. ř. s. je skutečnost, že je řízení o této věci stále vedeno a že o věci samé nebylo ještě rozhodnuto. I pokud by stěžovatel zamýšlel předmětnou námitkou uplatnit námitku zmatečnosti řízení před krajským soudem, nemohla by být úspěšná. Podjatost soudce totiž nelze namítat z důvodu jeho postupu a rozhodování ve věci projednávané soudem, což je stěžovateli známo i z dřívějších rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (viz např. usnesení ze dne 17. 7. 2014, č. j. Nao 232/2014 - 18, ze dne 19. 6. 2014, č. j. Nao 239/2014 - 28, ze dne 27. 11. 2013, č. j. Nao 90/2013 - 43, ze dne 31. 10. 2013, č. j. Nao 55/2013 - 54 nebo ze dne 21. 10. 2014, č. j. 8 As 136/2014 - 67).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 věty první za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. září 2016

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu